SZŐCS ÉVA ANDREA

Szőcs Éva Andrea

Aaahhh...

Nemzeti Kulturális Alap

FUGA

Testkép

1.

Miért vagyok valaki, miért nem inkább senki?

Ne izgulj, azt mondja. Senki vagy.

Miért vagyok senki, miért nem inkább valaki?

A test az akadály, azt mondja. A tested.

Túl kihívó. Kihívja a sorsod. Meghatároz. Eleve gömbölyű. Törékeny. Sima. Szólít, hív, betolakszik a kéz alá, nem lehet neki ellenállni. Te se tudsz, azt mondja. Mit mind nézed? azt mondja. Bedőlsz a tükörnek. Nem állsz ellen. Szétteszed. (Tedd szét, azt mondja.) Szétteszed magad a nézéseidbe. Teszed magad. Eszed magad. Leszed magad: a nézés által vagy. Csak akkor vagy, ha látsz. Ha látnak. Mert látlak, csak azért vagy, azt mondja. Formállak, kiformállak, általam leszel. Most is, ahogy a tükör előtt ülsz, azt mondja, most is a senkit nézed. Nem tudod, hogy vagy. Hogy vagy? Én tudom, azt mondja. Rám nézz, ne magadra, azt mondja. Engem láss. Átlátok rajtad, azt mondja. Te ilyen-olyan, azt mondja. Megmondom, milyen vagy, mondja, megmondja.

Senki vagyok. Miért?

Mert engedelmeskedsz. Mert nem engedelmeskedsz. Mert megteszed. Mert nem teszed meg. Azt mondja. Fogd meg fogd be fogd szét fogd össze fogd ki fogd le fogd fel. Súly vagy, hús vagy, kiló vagy, tömeg. Kolonc a nyakamon. Jobb, ha nem eszel. Nem veszel, nem leszel. Levegőt vehetek? mondanám, nem mondom, ne vegyél levegőt, mondaná, azzal is könnyebb vagy. Annyival is könnyebb. Nem kérdezek, hallgatok. Nézek. Rá nézek. Nem nézek rá. Rám néz. Nem néz rám. Átnéz rajtam. Nem nézek sehova. Üres. Üres a szemem, üres a testem, üres, üreges, űr süvít rajtam át. Uram. Üröm. Semmi. Senki. Mi bajod? Semmi. Ki bántott? Senki. Senki, senki. Ki. Ki. Ki. Ki!

Nem vagyok.

2.

Vagyok. Fehér lap, tiszta. Ki ír rám? Rám írják magukat, belém íródik nyál, nyálka, nyelv. Nedvek, kedvek, szeretlek, kedves, etess, eszlek, szeress. Belém beszélnek, belebeszélnek. Bebeszélik nekem, telebeszélik a testem. Átkódolódom általuk. Belém bújnak és kibújnak belőlem. Mater, materia, mondják. Üres beszéd a test.

Vagyok. Van bőröm, lenyúzható felhám, van húsom, árad és apad, van vérem, tejem, szívják, nem enyém. Övék, mert fognak. Lépre mentek. Lépre megyek. Kapaszkodnak, tépnek, ragadnak, rángatnak. Ölelek, óvok, emelek, tartok, ringatok, takarok. Engem ki takar, mi takar? Mit akar ez a sok másik, ha egyedül vagyok, itt vannak akkor is, viszonylatok, felelősségek, terhek, kötelmek, kötelesség. Aggodalom. Aggódom: beleöregszem. Rám aggatják magukat, a szavukat, a szívüket. Tartozom. Hozzájuk, nekik. Létezem. Értük. Általuk?

Vagyok. Zúzódások, hegek. Sebhelyek a bőrön, a húsban. Nem enyém. Velő és csont, takarva, rejtve. Ami nem látszik, csak az az enyém, az csak enyém, az én. Vagyok agyag, az agy anyaga, a puhaság élessége, édessége: élet. Gondolkodom. Tehát - mi? Ki gondol kit, én őket, ők engem? Vagyok angyal, langy alázat az anyag gyalázata ellen, vagyok orkán, boszorkány, megakadok a kor torkán, kotornak mélyeimben, méheimben, feltárnak, kitárnak. Érintenek, de nem értenek, csak értelmeznek egyre, értetlenül és értelmetlenül mondják, mondják a magukét. Üres üveg vagyok, teletöltenek elméletekkel, belőlem isszák magukat, megrészegednek, rész, részlet, révület. Homályos lettem a sok tapogatástól. Üres tükör vagyok, gyönyörködnek magukban, párafutotta szem, állnak előttem csupaszon, nem látják: visszanézek.

Vágyok. Vagyok.

3.

Penge és toll. Penge és toll. Penge, és -

Tapintatlanul taperol, következetesen követel. Részt kíván belőlem. Ha kicsi, ha nagy. Egyedül soha, mindig csak vele, általa, érte. Fognom kell, tartanom, tapogatnom, öröme örömöm, törvény. Karom az ölelésre, ölem a ringatásra, combom a szorításra, mellem nem enyém, vállam nem enyém, sötétben is övék, fényben is az övék, belül sovány kislány, kívül puha anya, kiformálnak engem a maguk képére, a maguk kedvére, maguk örömére.

Penge és toll.

Éles a nyelvem, mondja. Tollam hegyére tűzöm, mondja. Nem vagyok kedves, mondja, soha odaadó, mondja, aki beszél, kibeszél, aki ír, az kicsinál, mire készül, mit csinál? Kiteregetni nem, teregetni csak a tiszta ruhát, soha a szennyest, asszony köténye mindent eltakar. Nincs kötényem. Konyhába zárna, fürdőszobába, a szorgos asszony vécét sikálja, elmélkedésre ideje nincsen, arra figyel, hogy asztalt terítsen.

Penge és toll. Penge és toll.

Övé a munka, enyém a mosoly. Övé a cilinder, a sisak, a korona, övé sereg, fegyver, a kasza, a borona. Övé a pipa, enyém a. Övé a verejtékezés, enyém a vigasztalás, övé a tér és enyém a ház. Övé a trón, enyém a szék, övé a hang, enyém a kép. Övé a harag, enyém a csend, övé az erő, enyém a rend.

Penge. És. Toll.

I'm counting on you, Lord, please don't let me down. Lemetszett szárnnyal hogy szálljak, ó, Uram? Nyiszálnak, riszáljak, nem fair, hogy kiszálljak, röpüljek, röptessek, sárba sose essek. Legyek csak lenge, övé a penge, legyek csak tiszta: ő vágja vissza. Kivágják belőlem az örömöt, ó, Uram, ki a lábam közül, ki a hasamból, precízen kimetszik a szívem is, a helyén dobogjon: nincsen, nincsen. Hiány vagyok, ó uram, vágyakozás kínja, nincs, ami betöltsön. Semmi, senki.
Oh, Lord. Ne nyúlj hozzám. Oh, Lord. Ne érj hozzám. Oh, Lord. Hagyj békében. Oh, Lord. Hagyj, mért értsem. Oh, Lord. Nem asszony vagy. Oh, Lord. Ne azt mondjad. Engem mondj ki, Uram, hadd legyek már magam. Penge és toll, penge, penge, penge, és -

3.

Ki szólított? Ki kér?

Hogy mondjak valamit a tapintásról. Ahogy a buborékból kipattan a gyógyszer, ahogy kitapogatom a nyugtatót, az altatót, a fájdalomcsillapítót a sötétben, ahogy lassan elzsibbad bennem a bizsergés, elalszik a nyelvem hegye, az ujjbegyem, elalszanak bennem a kínok és a szagok, ahogy tompul az érzékiség, az érzékenység, ahogy lassan egy leszek a fehérséggel, fehér fal, fehér fény, fehér ágy, fehér test, a lélek tapint már, az üresség tapint már bennem.

Ki kéri: mondjam el? Ki kíváncsi?

Hogy mondjak valamit az őrületről. Az örömről. Az őrlődésről. Hullámlások, zuhanások, kötélbe gabalyodások, csíkok ritmusa, űr és teljesség dobogó kerítéslécei, kattogó talpfái bennem, szavakkal meg nem közelíthető zenéje haragnak és hiánynak, szédítő utazás az éjszakába, a hajnalba, átrobogni a nappalokon a sötétre vágyva, amikor fellebben, kicsit félrehúzódik a titok és talán belátni végre a résen - nem szemmel látni a nem láthatót, milyen az? Milyen az álombeli tapintás? A test nélküli érzékelés? Hol vagyok, amikor nem vagyok?

Ki akarja tudni? Ki figyel?

4.

Áll a nagyanyám a kert közepén, körbenéz a fényben, a tálat üti és azt kiabálja: „Csikö-csikö-csikö!" És akkor a csendből a nyárból a porból a bokrok alól előbujnak, tollas tömegben ömlenek, özönlenek a tyúkok, éles karmuk, csőrük, sárga hüllőszemük csupa mohóság, körbeforogják, körbetolongják, örvénylenek a röpképtelen szárnyasok, és nagyanyám enni ad, kiönti a sárga darát, esznek a boldogok. Nincs kérdés, nincs válasz, csak hívás van és evés, a létezés a nyári kert közepén, a napsütésben. Megáll lassan alattam a hinta, a tojásokra gondolok az ól melegében, a tyúkok hasára, testük szagára, csőrük kopogására, lehunyom a szemem, mint akkor, de a fülemben még ott szól a vér csorgása a tálra, ugyanarra, amiből enni kaptak, és a levegőben még ott lebeg az a furcsa, ragadózóhangú kiáltás, „Csikö-csikö-csikö", etetés és szeretés, evés és ölés, toll és por, vér és bor, szörnyű de nincs más, erre gondolok, lassan hintázni kezdek megint, emelygek, szédülök, csak kérdezni ne, kérdezni ne többé, ez dobog bennem, amíg a tyúkok esznek, már a kertet se hallom, csak lengek, repülök a saját rúgásaim ringató szelében, a suhanás pengéjében, tollak szagában, szállok szárny nélkül, egyre magasabra, szállok és visszahullok, szállok és visszahullok, szemem mögött fehér fény villog, dobog a fülemben és zúg a fülemben a vér.

Szabó T Anna

Body image

1.

Why am I somebody rather than nobody?

Don't fret, he says. You're nobody.

Why am I nobody rather than somebody?

The body is to blame, he says. Your own body.

It's too provocative. It defines you. Defines your fate. No wonder: it's so round. So fragile. Smooth. It calls out, seduces, sneaks under the hand, one can't resist. You can't either, he says. What are you looking at? He says. You fall for the mirror. You can not resist. You spread out your legs. (Put them apart, he says.) You spread yourself out, being distributed into everything you see. You pretend. You devour your own sight. You become what you are: by watching. You exist only when you see. If you are seen. I see you, therefore you are, he says. I will form you, you come into existence because of me. Even now, as you sit in front of the mirror, he says, you are still looking at no one. You don't know who you are. How are you? I know, he says. Look at me, not yourself, he says. See me. I see through you, he says. I define you. I'll tell you what you're like, he says, and he tells me.

I'm nobody. Why?

Because you obey. Because you don't obey. Because you do it. Because you don't, he says. Grab them by the, grab it, pull it apart, hold it, grab it, shut up. Objectively, you are meat, you are pounds. Weight around my neck. You should not eat. You should not buy anything, enough is enough. May I breathe, just a little, I would say but don't say it out loud, don't take a breath, he would say, you're lighter with that too. I'm not asking, I'm listening. I'm watching. I look at him. I will not look at him. He's looking at me. He's not looking at me. He looks through me. I'm not looking anywhere. Empty. My eyes are empty, my body is empty, empty, hollow, space hisses through me. My Lord. My Nought. Nothing. Nobody. What is wrong? Nothing. Did anyone hurt you? Nobody. Nobody, nobody. Body, body. It.

I'm not.

2.

I am. White sheet, clean. Who writes on me? They write on me, imprinting. Saliva, mucus, tongue. Language is written on me. I love you, dear, feed me, dearest, eat me, love me my love. They talk into me, they talk me into it. They talk me into my body, they fill my body with speech. Encoding, transcoding. They penetrate and come out. Mater, materia, they say. The body is just speech.

I am. I have skin, peelable epidermis, I have flesh, it ebbs and tides, I have blood, milk, it is sucked, not mine. Theirs, because they hold me. They cling onto me. I cling onto them. They hold, tear, grab, jerk. I hug, guard, raise, hold, rock, I tuck them in. Who tucks me in, what covers me? Who covets me? What do all these others want, being with me when I am alone, relationships, responsibilities, burdens, obligations, duties. Worries. Concern makes me old. To whom it may concern. They cover me with their words, their worlds. I have to give myself over, for them, to them. I exist. For them. By them?

I am. Bruises, scars. Scars on the skin, in the flesh. Not mine. Brain and bone, covered, hidden. What doesn't show, is just mine, it's just mine, it's me. I am clay, the material of the brain, the sharpness of softness, the sweetness. To be. I think, therefore - what? Who thinks whom, me them, they me?
I am. Look. I'm an angel, this lukewarm humility opposing the disgrace of the flesh, I am a hurricane, watch, a witch, they dig into my depths, expose my womb, I am explored, opened. They touch me without understanding, they just intrude and interpret, incomprehensible, they say, meaningless, they state. I am an empty bottle, full of theories, they drink their own selves from me, getting drunk on details, incompetence, impotence. I became blurred by their gropings. I am an empty mirror, they admire themselves in me, bleary eyes, they stand naked in front of me, they do not see that I watch them too.
I long, therefore I exist.

3.

Blade and feather. Blade and feather. Blade and -

He grabs, indiscriminately, demanding, demeaning. He wants to have me, to tear me up. Big or small. Never alone, always with him, by him, for him. I have to hold him, grope him, his pleasure is my pleasure, it's the law. My arm for hugging, lap for rocking, thighs for squeezing, my breasts, not mine, my shoulders, not mine, theirs in the dark, in the light, the skinny little girl inside, the soft mother outside, they shape me into their own image, their own demand, their pleasure.
Blade and feather. Blade and feather. Blade -

My tongue is sharp, he says. I wish to expose him on the tip of my pen, he says. I'm not kind, he says, never devoted, he says, speaking is betrayal, writing is high treason, intending what? Hang on: hanging out with words means to be hanged, hanging out dirty loundry is forbidden, only clean clothes are allowed to be seen, a woman's apron covers everything. I don't have an apron. He would lock me in the kitchen, in the bathroom, the diligent woman is cleaning the toilet, has no time to meditate, only to set the table.
Blade and feather. Blade and feather.

Work is his, mine's the smile. He has the cylinder, the helmet, the crown, the army, the weapon, the scythe, the harrow. He owns the pipe, mine is a pipe between my legs. He owns the sweat, mine is the consolation, he owns the world and mine is the house. The throne is his, mine is the chair, the voice is his, mine is the image. Anger is his, mine is silence, strength is his, mine is order.

Blade. And. Feather.

I'm counting on you, Lord, please don't let me down. With my wings cut off, how should I fly, oh Lord? It is sharp, I should shut up, it's not fair to get out, get it out, I am oblidged to fly, never to fall down into the mud. Let me be sweet, while he has the knife, let me be clean: he will cut it out. The joy is cut out of me, O Lord, cut out from between my legs, out of my belly, my heart is cut out precisely, let it beat: never, never. I am empty, oh Lord, mere torment of longing, there is nothing to fill my void. Nothing, nobody.
Oh, Lord. Don't touch me. Oh, Lord. Do not touch me. Oh, Lord. Leave me alone. Oh, Lord. Let me never understand. Oh, Lord. You are not a woman. Oh, Lord. Don't say what you used to say. Say it out loud, say: ME, oh, dear Lord, let me be myself.
Blade and feather, blade, blade, blade, and -

3.

Who called? Who asks?

I should say something about touch. As the medicine bursts out of its bubble, I am fingering the sedative, the sleeping pill, the painkiller in the dark, and as the tingling, as the longing is slowly numbed, the tip of my tongue falls asleep, the fingertips fall asleep, the torments and odors fall asleep, senses and sensuality fades, as I slowly become one with whiteness, white wall, white light, white bed, white body, the soul touches it already, emptiness touches me.

Who asks for me to tell it? Who wants to know me?
I should say something about madness. About joy. Restlessness. One ripples, falls, is tangled in ropes, the rhythm of stripes, the pounding fences of void and matter, the clattering sleepers inside me, the incessable clickety-clack of anger and lack, a dizzying journey into the night, back into dawn, scurrying through the days in the dark, longing for darkness, for the possibility of finally peeking through the gap – to see the unseen with other than sight, how could that be? How does touch feel like inside a dream? How perception, without the body? Where am I when I'm not?
Who wants to know? Who's watching?

4.

My grandmother is standing in the middle of the garden, looking around under the bright sun, hitting the bowl and shouting, „Chicky-chicky-chicky" And then from summer silence and the dust they all emerge from under the bushes, pouring and flowing, a quick feathered crowd of hens, sharp claws, beaks, yellow reptile eyes full of greed, spinning and swirling, flapping around, all the flightless birds, and my grandmother feeds them, this is how happy creatures eat. No questions, no answers, just the call and the gobble, mere existence in the middle of the summer garden, the sunshine.
The swing stops slowly under me, I think of the eggs in the warmth of the pen, the bellies of the hens, the smell of their bodies, the knocking of their beaks, closing my eyes, just like back then, but in my ear there is still blood dripping into the bowl, the same they now eat from, and there is still that strange, predatory cry, the memory floating in the air, "chicky-chicky-chicky", feeding and loving, eating and killing, feathers and dust, blood and wine, terrible but that's all, I think, and I slowly start swinging again, I'm dizzy and nauseous, just don't ask, don't ask anymore, it beats in me while the hens eat, I can't hear the garden anymore, I am rocking and flying in the wind of my own kicks, in the glowing blade of the gliding, in the smell of feathers, I fly without wings, I get higher, I fly and I fall back, I fly and fall back, white light flashes behind my eyes, blood beating in my ears.

Szabó T Anna

aaahhh for all the situations in which a little something is missing to attain the feminine ideal, aaahhh for all the times when we are almost unique, aaahhh for different stifled perspectives, aaahhh for shaken innocence, aaahhh for loneliness in two, aaahhh for self-annihilation, aaahhh for hidden wounds, aaahhh for lost hopes, aaahhh as an expression of stomachs void when the universe collapses, aaaahhh for discrimination, aaahhh for fake appearances, aaahhh for the unexpected shocks in life.

From a deeply feminine, but not necessarily feminist point of view, Andrea brings into question recurring problems in the existence of the contemporary woman, subjected to the pressure of perfection, in all the roles she plays both in private life and in society. Sensitivity, fragility, which in past centuries were feminine virtues, but used as an excuse to prevent and restrict women from having an active role in society, or a say in the family, are now considered vulnerabilities that can prevent career advancement, signs of insecurity that can affect the relationship with a partner, a losing model to raise children. Contemporary life offers opportunities to develop as a woman and to play multiple roles and most of the time all women try to perfectly accomplish the task. Therefore, fragility is forgotten, ignored, hidden, the woman must perform; she must juggle with her feelings and be strong no matter the situation.
During the process, they might pass by the important things that happen in their inner universe and that deeply affect, hurt and transform their personality. In crucial moments like losing someone, in time of sickness or dramatic changes in the carrier, the sensitive part reaches the surface for brief moments of re-evaluation. Too busy with surviving everyday life, going to work, building a career, being a tender partner and a present parent, one might forget one's purpose, gold, dreams and hopes. The attempt to attain acceptance, to fit in society and at the same time to keep authenticity, sensitivity, candor and innocence becomes a dichotomy. It is all a matter of perspective.
Sometimes keeping the balance can trigger in the case of some individuals small emotional imbalances, small slips conducting to large crises. Some manage to overcome these events easily, others hardly, some live in denial, others exacerbate the situation but everyone ends up carrying his own burden. In contemporaneity compassion has little to do with astute competition, the finesse is no longer noticeable, the details are no longer important, one can't afford intense feelings, but rather a little superficiality, ignorance and a little aggressiveness might be convenient. Vanitas vanitatum, omnia vanitas.
Andrea's works reveal a special sensitivity, her visual constructions are subtle. Behind a simple, often compact, austere, minimalist image, where the clean line dominates, there are traces of carnality, of pulsating, warm human nature. An apparent detachment hides intense feelings. A compact, perfect monolithic covering hides acute emotional states, human imperfection, doubt, insecurity, desperation, or hope. The hostility that such inner sensitivity perceives from the outside world is expressed by metallic, sharp, aggressive materials and objects. The pure and immaculate white of the canvas is pierced by metal hooks, it is cut by Lord's blades, and the fragile porcelain is torn, cut and ripped.
She is a versatile artist, inspired by a self-reflexive and conceptual centered discourse, she expresses her art through extremely diverse media: ceramic, sculpture, video, drawing, painting installation.
Vain words of consolation I love you very very, until you suffocate, until your cancellation. You are unique but you are part of a series, you are an ideal that needs adjustments, here and there. The profound contradiction between image and text, between statement and action is a constant in Andrea's works.
All the accumulated pressure, the emotional charge in relation to the inner and outer world is outwardly stifled in an exhalation, aaaahhhh just like the air coming out of a strangled balloon. AAAHHH

Dr. Ioana Gruita Savu, art historian, curator

aaahhh, amikor mindig csak az a pici valami hiányzik az ideális nővé váláshoz, aaahhh, amikor mindig csak majdnem vagyunk egyediek, aaahhh a bezáruló távlatokért, aaahhh a megrendülő ártatlanságért, aaahhh a társas magányért, aaahhh az önpusztításért, aaahhhh az elrejtett sérülésekért, aaahhh az elvesztett reményekért, aaahhh – a gyomorgörcs hangja –, amikor a világ éppen összeomlik, aaahhh a megkülönböztetésért, aaahhh a látszatokért, aaahhh az élet váratlan megrázkódtatásaiért.

Mélyen nőies, de nem feltétlenül feminista szempontból Andrea a tökéletesség nyomásának kitett kortárs nő életében újra és újra visszatérő problémákat vet fel, amelyek úgy a magánéletben, mint a társadalomban betöltött szerepére vonatkoznak. Az érzékenységet, törékenységet, amely az elmúlt évszázadokban nőies erény volt, ürügyként használták fel annak meggátolására és korlátozására, hogy a nők aktív szerepet töltsenek be a társadalomban, vagy hogy a szavuknak súlya legyen a családban. Ezeket a tulajdonságokat ma már gyengeségnek tekintik, amelyek megakadályozhatják az érvényesülést a karriert illetően, a bizonytalanság jeleinek tartják, amik befolyásolhatják a párkapcsolatot, valamint sikertelen modellnek a gyermeknevelésben. Napjainkban megvan a lehetőség a kibontakozásra többféle szerepben is, amit legtöbbször minden nő megpróbál tökéletesen teljesíteni. Ezért a törékenységet elfelejtik, figyelmen kívül hagyják, elrejtik, a nőnek teljesítenie muszáj, zsonglőrködnie kell az érzéseivel és helyzettől függetlenül erősnek kell lennie.
Mindezek során előfordul, hogy kikerüli a belső világa olyan fontos történéseit, amelyek aztán mélyen befolyásolják, megsebzik és megváltoztatják az egyéniségét. Döntő fontosságú pillanatokban, mint amilyen valakinek az elvesztése, betegség vagy a karrierben bekövetkező drámai változás, az érzékeny réteg egy újra- és átértékelés erejéig találkozik a felszínnel. A mindennapi élet teendői, a munkahely, a karrierépítés, egyúttal a gyengéd partneri és felelős szülői szerepek elfeledtetik az eredeti célokat, aranyat, álmokat, reményeket. Egyrészt a társadalmi beilleszkedésre, az elfogadtatásra való törekvés, másrészt hitelesnek, érzékenynek, nyíltnak, ártatlannak megmaradni - kettősséget képez. Minden nézőpont kérdése.
Olykor az egyensúly megtartása előidézhet néhány esetben kisebb érzelmi kilengéseket, apróbb megcsúszásokat, amelyek nagy krízisekhez vezetnek. Egyeseknek sikerül könnyedén felülkerekedni ezeken az eseményeken, másoknak alig, van, aki tagadásban él, van, aki súlyosabbnak látja a helyzetet, de végül mindenki odajut, hogy a saját terheit cipeli. Korunkban az együttérzésnek csekély köze van az ügyeskedő versenyhez, a finomságok nem észrevehetőek, a részletek már nem lényegesek, mély érzelmeket aligha engedhetünk meg magunknak, inkább egy kis felületesség, nemtörődömség és egy kis agresszió jellemző. Vanitas vanitatum, omnia vanitas.
Andrea szubtilis munkái különleges érzékenységet fednek fel, vizuális szerkezetei árnyaltak. Egy egyszerű, látványra tömör, puritán, minimalista kép mögött, amelyen a tiszta vonalak dominálnak a karnális, a pulzálás, az emberi természet nyomai húzódnak. A látszólagos távolságtartás intenzív érzéseket takar. Egy kompakt, tökéletesen masszív felület alatt felfokozott lelkiállapot, esendőség, kétely, bizonytalanság, kétségbeesés, avagy remény található.....Sokoldalú művész, az önreflexió és a konceptuális párbeszéd inspirálta művészet nagyon különböző médiumok, műfajok közvetítése által jelenik meg, mint: kerámia, plasztika, videó-installáció, objektek, installációk.
Hiábavaló vigasz a „nagyon, nagyon, nagyon szeretlek", ameddig megfulladsz, megsemmisülsz. Egyedi vagy, de egy sorozat részeként, ideális vagy, de itt ott javításra szorulsz. A mély ellentmondás szöveg és kép között, az állítás és a valóság között állandó felvetés Andrea munkáiban.
Minden felhalmozódott nyomás, érzelmi töltet, amely a belső és külső világhoz kapcsolódik, egy elfojtott sóhajban jelenik meg, aaaahhhh, pont mint ahogy a léggömbbe zárt levegő kiszökken.

Dr. Ioana Gruita Savu, művészettörténész, kurátor

AHHHHH...

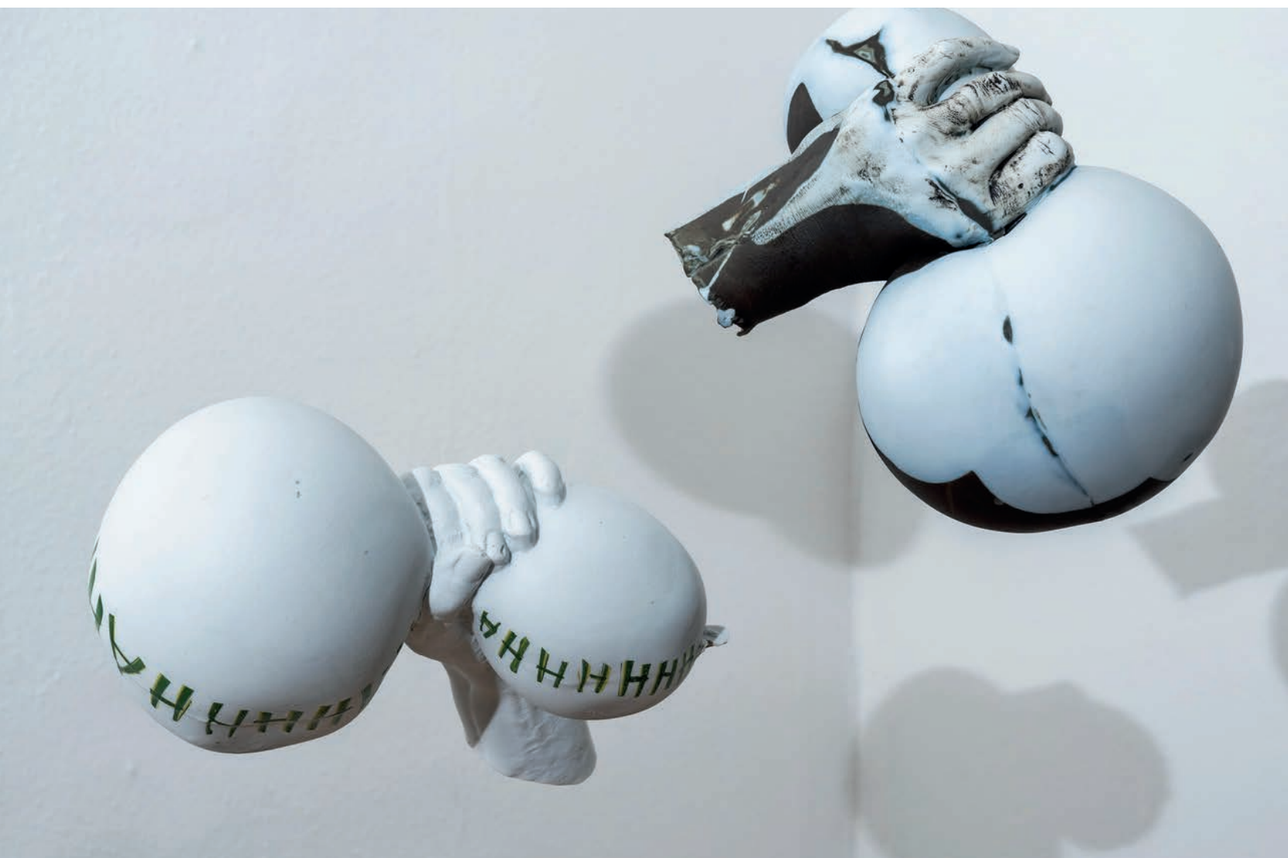

AHHHHH...
AHHH

Sztereotípiák

“...nekem te ne hazudj,
úgyis átlátok rajtad...”

“I can see trough you”

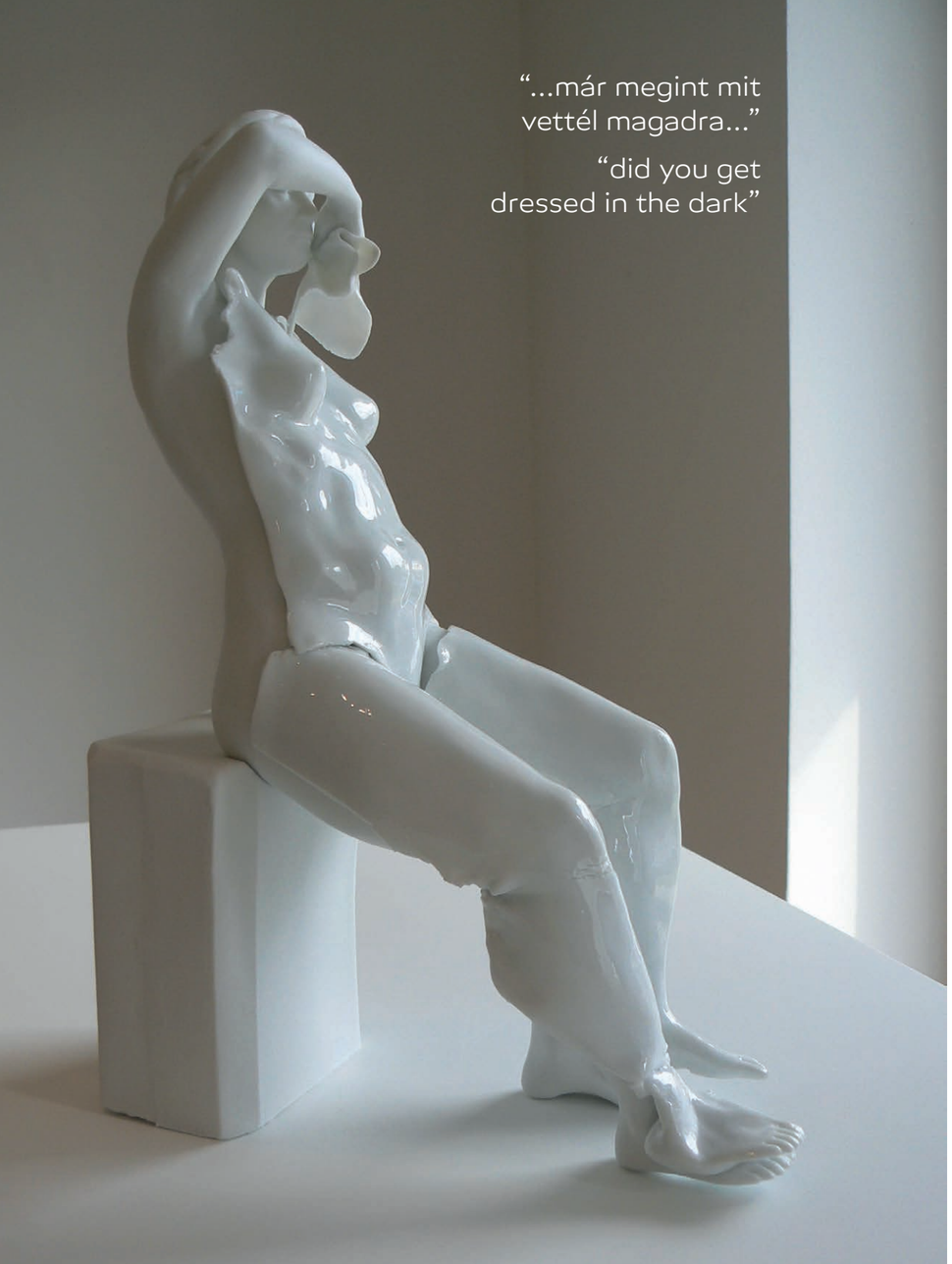
“...már megint mit
vettél magadra...”
“did you get
dressed in the dark”

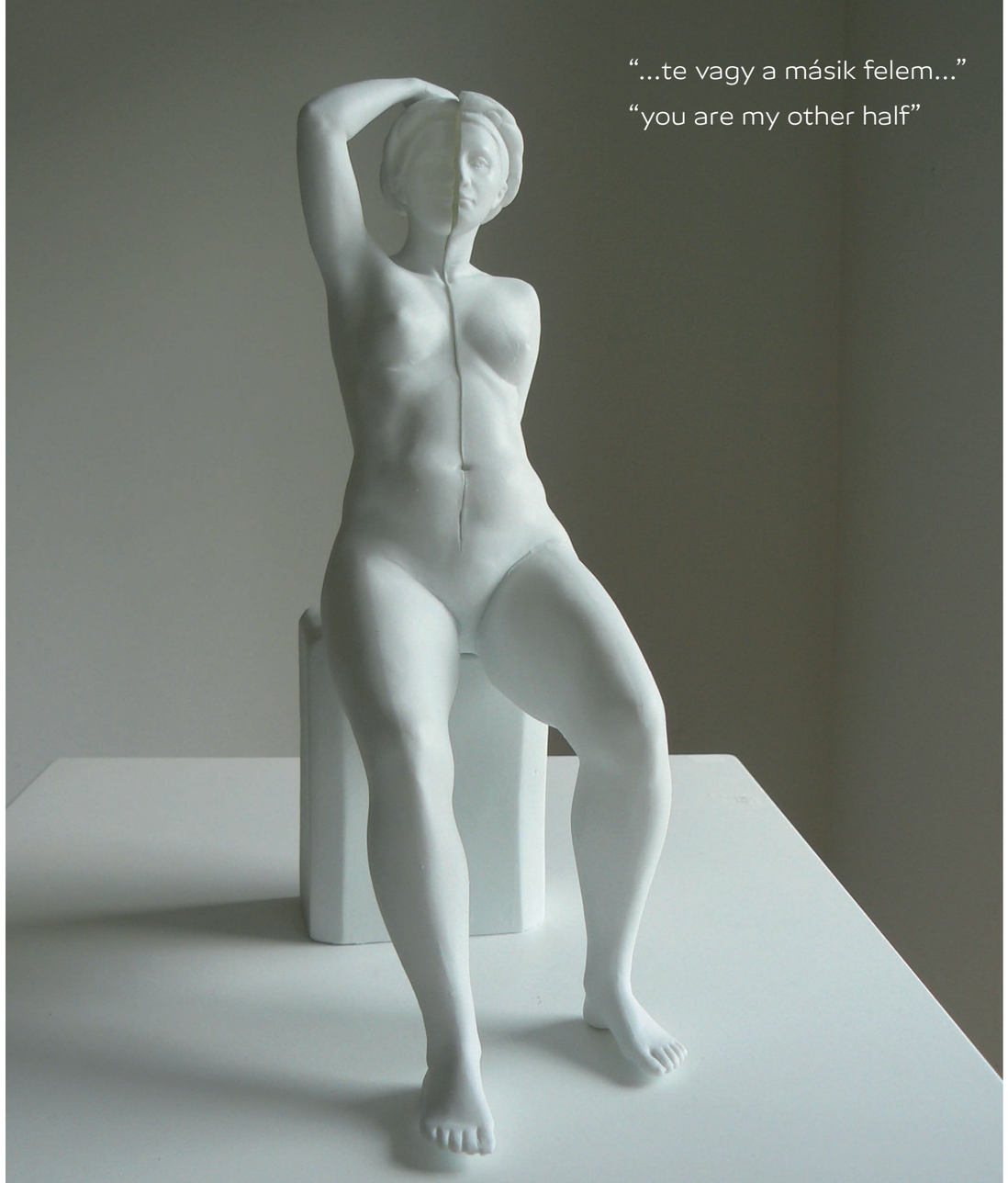
“...te vagy a másik felem...”
“you are my other half”

“...nem a külső számít...”
“not the outlook matters”

szeretlek nagyon, nagyon, nagyon... / love you so so so...

Ideál / Ideal

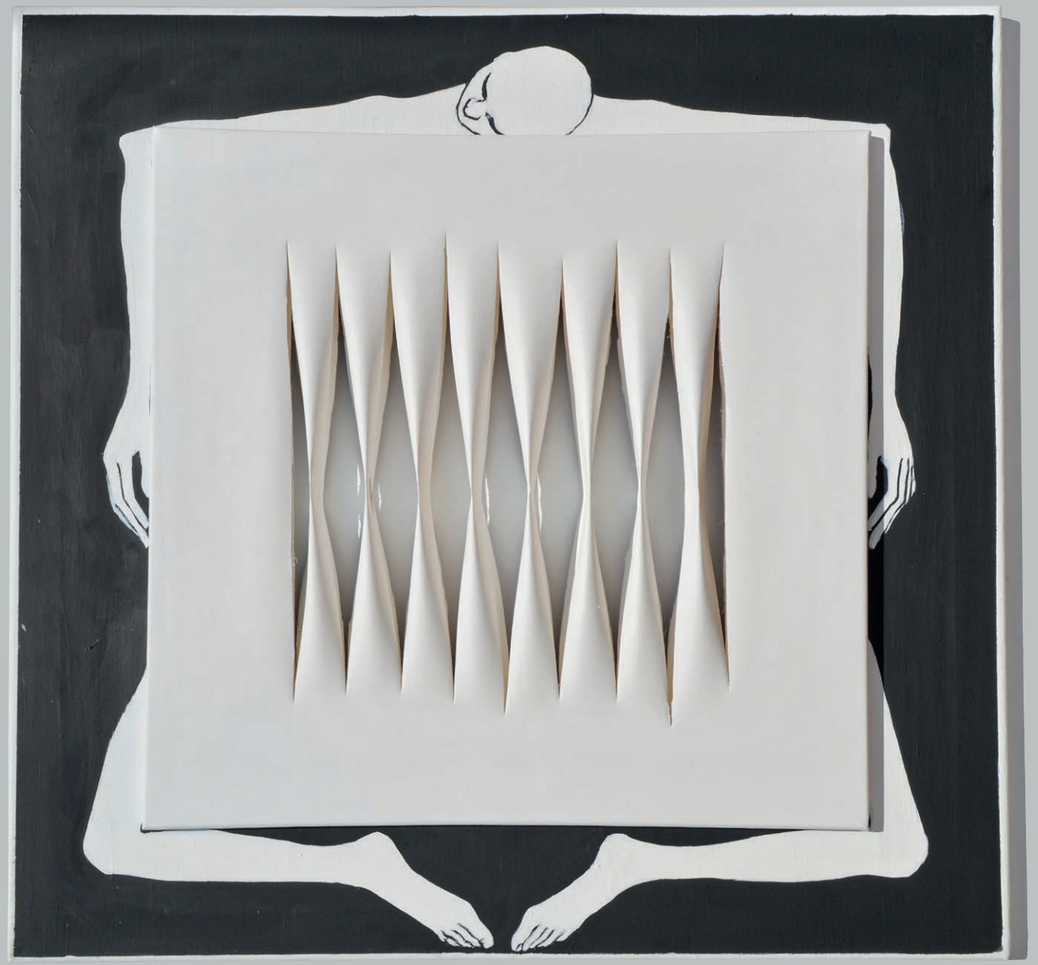

Az én életem? / It’ my life?

Egy pillanat! / Just a moment!

Nettó test / Only body

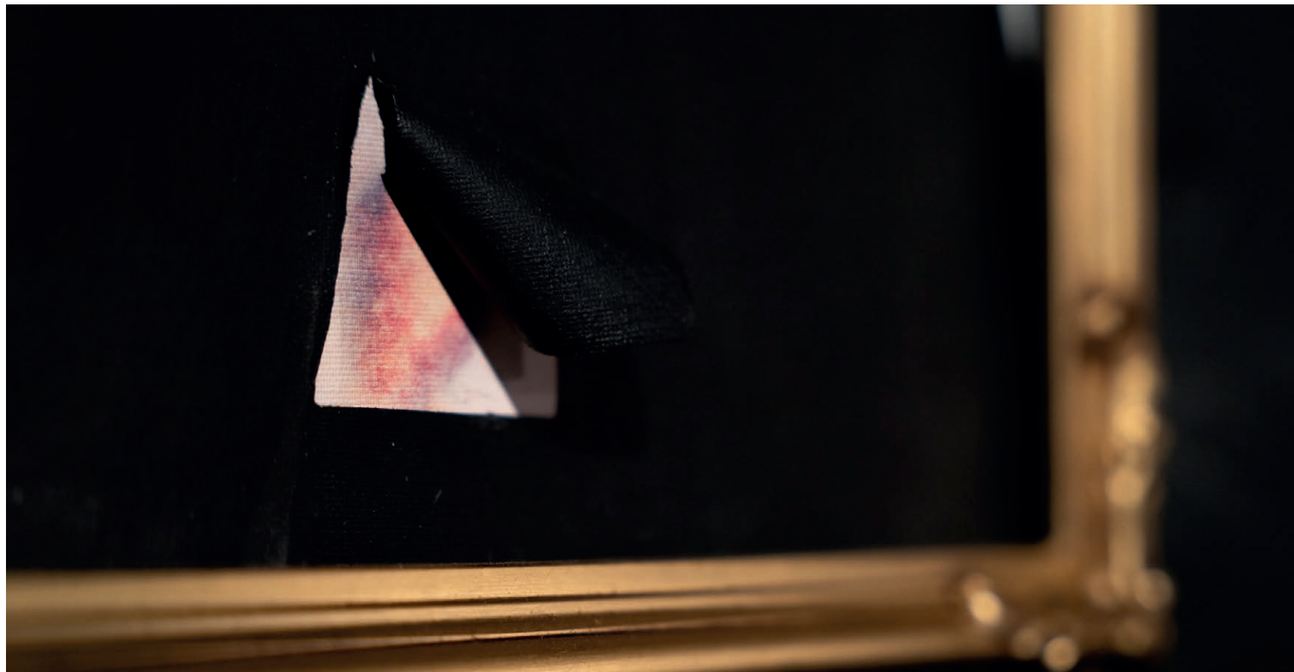

Elsa

Nézőpont kérdése / Matter of perspective

Mens ⠍⠑⠝⠎
Sana ⠎⠁⠝⠁
In ⠔⠎
Corpore ⠉⠕⠗⠏⠕⠗⠑
Sano ⠎⠁⠝⠕

Please
do not
touch

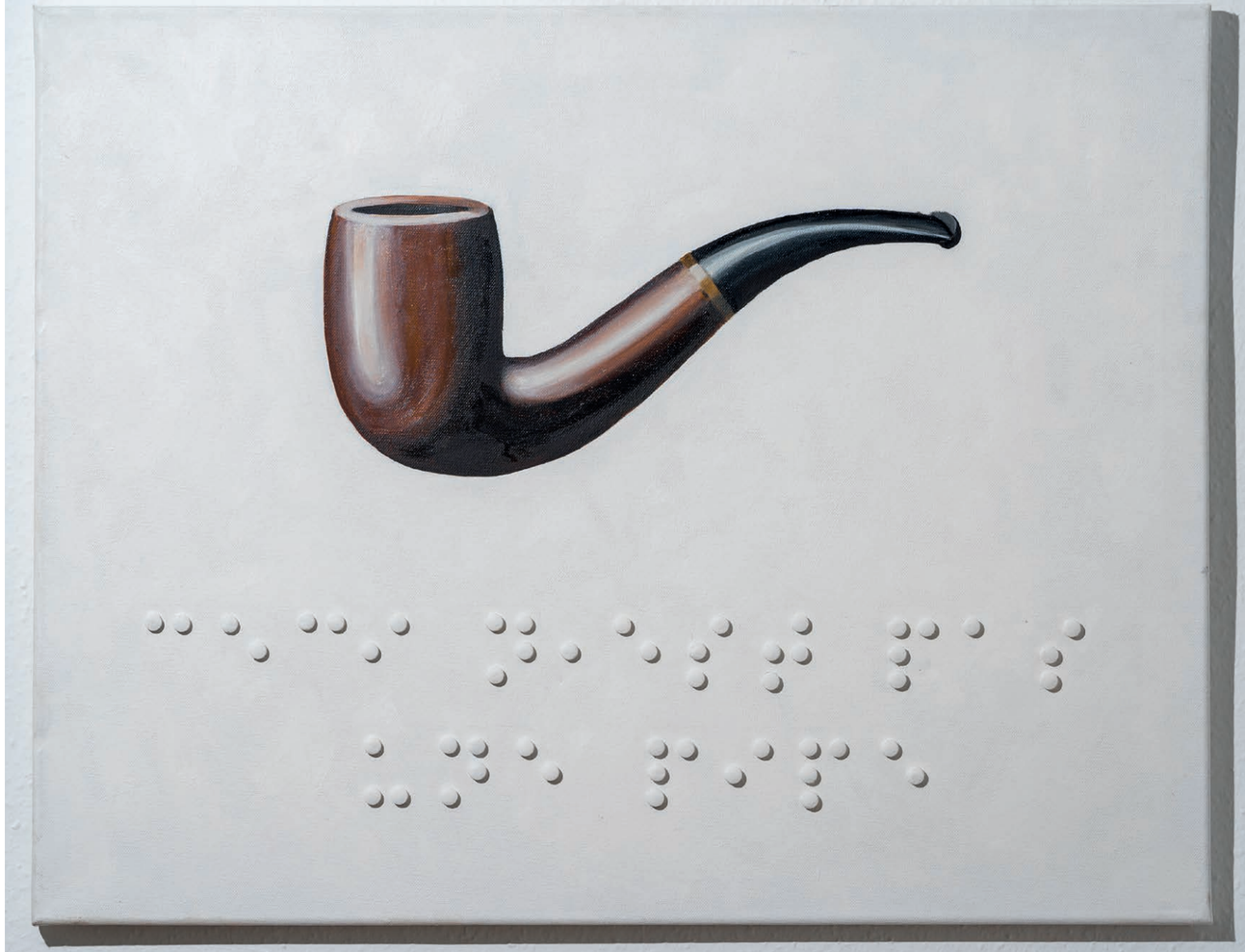

Ceci n’est pas une pipe

Vanitas
vanitatum

Javítva / Corrected

Fuga, 2021.

kiegészítések a művekhez

IDEÁL

#ideális szépség, #alak, #méret, #testzsírszázalék, #testsúly, #fogyókúra, #anti-aging, #plasztika, #érezd jól magad a bőrödben, #a más bőrében, #mert megérdemled

#ideal beauty, #shape, size, #body fat percentage, #weight, #diet, #anti-aging, #plastical surgery, #feel good in your own skin, #in other's skin, #because you deserve it

JAVÍTVA

„...a helytelenül bejegyzett adatok javítása során az eredeti bejegyzést át kell húzni, úgy, hogy az eredeti bejegyzés olvasható maradjon. A helyesbített adatokat az áthúzott szám vagy szöveg fölé kell írni. ...Fel kell tüntetni továbbá a helyesbítés keltét és a helyesbítő személy aláírását..."

„...when correcting incorrectly registered data, the original entry must be crossed out so that the original entry remains legible. the corrected data must be written above the crossed-out number or text. ... the date of the correction and the signature of the person making the correction must also be indicated ..."

http://www.tamonka.hu/cikkek/bizonylatok-javitasa/6454/

ELSA

A munka alapja egy Báró Bánffy Elsát ábrázoló fotó 1898-ból, amely a Dunky Fivérek kolozsvári fotóstúdiójában készült. A fotó a Erdélyi Történelmi Múzeum Kollekciójának része (inv.no. M 4029), köszönet Dr. Melinda Mitu szívességéért. A fotó hátulján kézírással ez áll: Báró Bánffy Elsa, a szárnyait leoldó Órangyal, 1898. A fotó hátulján álló szövegről csak jóval a munka elkészülése után értesültem.

The artwork started from the portrait of Baroness Elsa Bánffy,dated 1898, photography taken by the Dunky Brothers photo studio, in Cluj. We accessed the artifact, part of the National Museum of Transylvanian History Collection (inv.no. M 4029), thanks to the courtesy of Dr. Melinda Mitu. On the back of the photo there is an inscription: Baroness Elsa Bánffy, as an guardian angel with unloosen wings.

NÉZŐPONT KÉRDÉSE

„A nézőpont fogalma, ha a szó etimológiáját vizsgáljuk, azt a helyet, „pontot" jelöli, ahonnan a nézés történik, lehetségessé válik. De van a szónak egy „átvitt" értelmű használata is, amikor például valakinek a nézőpontjáról, véleményéről, álláspontjáról beszélünk....

"The concept of point of view, if we examine the etymology of the word, denotes the place,' point 'from which the view takes place, becomes possible. But there is also a use of the word in a "figurative" sense, when, for example, we are talking about someone's point of view, opinion, position ....

Füzi Izabella-Török Endre: Bevezetés az epikai szövegek és a narratív film elemzésébe (gepeskonyv.btk.elte.hu)

MENS SANA IN CORPORE SANO

Mens
Sana
In
Corpore
Sano

„Orandum est ut sit mens sana in corpore sano."
Juvenalis: Satires X.

„Azért kellene imádkozni, hogy ép testben ép lélek legyen."
/„You should pray for a healthy mind in a healthy body."

PLEASE DO NOT TOUCH

Please
do
not
touch

CECI N'EST PAS UNE PIPE

Ceci
n'est
pas
une
pipe

A képek árulása (franciául: La Trahison des images), René Magritte 1929-ben készült festménye. Ez nem egy pipa néven is ismert.

The Treachery of Images (French: La Trahison des images) is a 1929 painting by surrealist painter René Magritte. It is also known as This Is Not a Pipe

Továbbá, hallgasuk meg Magritte-t: „A szavak és a tárgyak között új viszonyok hozhatóak létre és meghatározhatók a nyelv, a tárgyak olyan jellemzői, amelyek általában a mindennapi életben figyelmen kívül maradnak." Sőt, „Néha maga a tárgy elnevezése veszi át a kép helyét. Egy szó a valóságban is átveheti egy objektum helyét. Egy kép átveheti a szó helyét egy mondatban." És a következő állítás, amely nem hordoz ellentmondást, de utal a szavak és képek bonyolult elegyére és a szükséges közös elvi sík hiányára: "Egy festményben a szavak ugyanabból a szövetből állnak, mint a képek. Inkább az ember látja másképp a képeket és szavakat." *

Moreover, listen to Magritte: "Between words and objects one can create new relations and specify characteristics of language and objects generally ignored in everyday life." Or again: "Sometimes the name of an object takes the place of an image. A word can take the place of an object in reality. An image can take the place of a word in a proposition." And the following statement, conveying no contradiction but referring to the inextricable rangle of words and images and to the absence of a common ground to sustain them: "In a painting, words are of the same cloth as images .Rather one sees images and words differently in a painting."*

Michel Foucault: This is not a pipe

*https://monoskop.org/images/9/99/Foucault_Michel_This_Is_Not_a_Pipe.pdf 50 o.

művek jegyzéke

AHHHHH..., 2019,
porcelán/porcelain, 25 x 15 x 25 cm /elem /piece
SZTEREOTÍPIÁK / STEREOTYPES, 2006-2012,
porcelán/porcelain, 1380 C, 25 x 12 x 20 cm /elem/ piece
...SZERETLEK NAGYON, NAGYON, NAGYON... / ...LOVE YOU SO, SO, SO, SO... 2017,
akril, vászon, tüll/acrylic on canvas, tulle, 60 x 60 x 12 cm
IDEÁL / IDEAL, 2016,
porcelán,samottos massza, olajraku /porcelain, fireclay, oilraku, 86 x 55 x 35 cm
AZ ÉN ÉLETEM? / IT' MY LIFE?, 2017,
akril, vászon /acrylic on canvas, 80 x 80 x 6 cm,
EGY PILLANAT! / JUST A MOMENT!, 2020,
akril, vászon, cérna / acrylic on canvas, thread, 90 x 90 x 6 cm,
NETTÓ TEST / NEAT BODY, 2020,
akril, vászon, speciális keret, / acrylic on canvas, special frames, 58 x 86 x 10 cm/darab/piece
ELSA, 2017,
nyomtatott vászon, horgok, tollak/print on canvas, hooks, feathers, 80 x 300 x 80 cm
NÉZŐPONT KÉRDÉSE / MATTER OF PERSPECTIVE, 2015,
porcelán/porcelain, 1380 °C, 6,5 x 5 x 10 cm /egy elem/piece
MENS SANA IN CORPORE SANO, 2015,
porcelán/porcelain, 1380 °C, 42 x 27 x 1 cm
PLEASE DO NOT TOUCH, 2014,
akril, vászon, gipsz, borotvapenge/ acrylic on canvas, blades, gypsum, 58 x 74 x 4 cm
CECI N'EST PAS UNE PIPE, 2014,
akril, vászon, gipsz/acrylic on canvas, gypsum, 58 x 74 x 3 cm
VANITAS VANITATUM, 2017,
Lord borotvapengék, tollak/ Lord blades, feathers, 100 x 200 x 5 cm
JAVÍTVA / CORRECTED, 2021,
tus, golyóstoll, vászon/ ink on canvas, ball-pen, 30 x 400 x 4 cm

FUGA mikrokozmosz, kiállításriport a bemutatott művekről:
https://www.youtube.com/watch?v=kEUs646f9nQ&t=89s&ab_channel=fugabudapest

IMPRESSUM
fotó: Ludman Dániel
grafika: Szalamiki
nyomda: PrimeRate
© 2021 Budapest, minden jog fenntartva
A kiadvány megjelenését az NKA támogatta.

www.szocsandrea.hu